

РЕШЕНИЕ

№ 43047

гр. София, 22.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **9975** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на М. Е. А. М., [дата на раждане] /малолетно дете/, чрез законния му представител М. А. Х., гражданка на С., родена на 02. 11. 1986 г., чрез пълномощник адвокат Д. Р. САК, адрес за кореспонденция [населено място] 1000, [улица], „Б“, ет. 2, офис 226, ел.адрес [електронна поща] срещу отказ за издаване на виза вид „D“ за Република България на първи секретар, завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Л..

В жалбата се твърди за допуснати нарушения на защитените права по чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е нарушено правото ѝ на зачитане на личния и семейния живот. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Не претендира разноските по делото.

Ответникът - 3. в Посолството на Република България в Б. – Л., не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 71-ви състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 24. 03. 2025 г. жалбоподателят М. Е. А. М., гражданин на С., [дата на раждане] , е подал искане в Посолството на РБ в Б. – Л., за получаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване

в Република България.

На 26. 08. 2022 г. жалбоподателят е получил отказ за издаване на виза по образец, като в основанията за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ и е изписана допълнителна забележка – Анализът на документите и направените от апликанта изявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване.

С жалба от 05. 09. 2025 г. на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. В тази връзка съдът намира, че жалбата е допустима съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като изрично в жалбата се сочи, че жалбоподателят е лишен от възможността да бъде със семейството си и е нарушено правото на личен живот, като правото на зачитане на личния и семеен живот е едно от правата гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят М. Е. А. М., гражданин на С., [дата на раждане] , е син на М. А. Н., роден на 14. 08. 1981 г., гражданин на С., на когото с Решение № 5299 / 08. 04. 2024 г. на зам. председателя на ДАБ, е предоставен хуманитарен статут.

С Решение № 12224 / 25. 11. 2024 г. на председателя на ДАБ е разрешено на М. А. Н. да се събере на територията на Република България със своята съпруга – М. А. Х., както и с шестте си деца, между които и жалбоподателят в настоящото производство – малолетния М. Е. А. М..

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от З. В. К., определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, съгласно Заповед № 60 / 15. 10. 2023 г. /л. 19/ на посланика на Република България в Ливанска република, поради което съдът намира, че отказът е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, отказва се издаването на виза за дългосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение № 7. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република България, като се прилага към заявлението и приложените към него документи.

На основание чл. 34, ал. 4 от Наредбата, във формулярите се посочва основанията за отказа, като се вписват мотивите, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказа), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

В същото време, не става ясно какви са мотивите на така постановения отказ, тъй като същият съдържа единствено цитиране на законовата норма, както и допълнителна забележка, в която се сочи, че анализът на документите и направените от апликанта изявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване.

В случая е налице пълна липса на мотиви, тъй като не става ясно какви са конкретните съображения за отказа.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗЧРБ, след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

В същото време, от страна на ответника въобще не е отчетено, че посоченото в заявлението основание за издаване на виза е издаденото разрешение за събиране на семейството, като жалбоподателят е малолетен син на лицето, на което е издадено разрешението за събиране на семейството.

В тази връзка очевидната цел, която ясно е заявена в подаденото заявление е именно събирането на семейството на бащата, който има предоставен хуманитарен статут в Република България със своята съпруга и децата си, поради което буди недоумение изразеното от ответника, че представените документи не доказват убедително действителните намерения за пътуване.

Съдът намира, че неправилно ответникът сочи, че има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, тъй като такива доказателства по делото няма събрани.

Видно от писмо рег. № М-10396/13. 10. 2025 г. на зам. председателя на ДАНС (стр. 46), ДАНС не е изразявала становище. Няма изготвени писмени документи, относими към воденето на производство по заявление за издаване на виза на лицето М. Е. А. М..

Очевидно доводите за миграция в трета страна, не са подкрепени с никакви доказателства, като няма абсолютно никакви данни, по какъв начин административният орган е стигнал до тези изводи.

Единствения достоверен факт в случая е наличието на стабилен административен акт - Решение № 12224 / 25. 11. 2024 г. на председателя на ДАБ, с което е разрешено на М. А. Н. да се събере на територията на Република България със семейството си между които е и малолетния му син.

В тази връзка по делото е представено копие от семейна книжка на л.62, с която се удостоверява родствена връзка на жалбоподателят с баща му - М. А. Н., поради което липсва каквото и да е правно или фактическо основание за издаване на отказа.

Съгласно чл. 3, т. 1 от Конвенцията за правата на детето, висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи.

Съдът намира, че при произнасянето по заявлението на жалбоподателя за издаване на виза, не са били взети предвид висшите интереси на детето, което е в противоречие с основните принципи, залегнали в АПК.

На основание чл. 34, ал. 7, изр. I от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 от българските дипломатически или консулски представителства.

Видно от горепосочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде виза, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

По горните съображения обжалваният отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и ЗУБ и разпоредбите им, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноси, но такива не се претендират, поради което не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение , 71 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на М. Е. А. М., [дата на раждане] /малолетно дете/, чрез законния му представител М. А. Х., гражданка на С., родена на 02. 11. 1986 г., чрез пълномощник адвокат Д. Р. САК, адрес за кореспонденция [населено място] 1000, [улица], „Б“, ет. 2, офис 226, ел.адрес [електронна поща] , отказ за издаване на виза вид „D“ за Република България на първи секретар, завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Л..

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - З. в Посолството на Република България в [населено място], Л., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: